

ben de cert, podriam quasi assegurar que va passar entre 'ls anys 1700 y 1705.

Veu aquí com ho explica un dels interessats, al Sr. Batlle:

«Mag.^{ch} Sr -Joseph Ros tallador de la taula del tellant de la ovella de la present vila, representa á V.^a Mag.^{cia} com d'unars pròxim passat Paula Canals viuda doméstica del Mag.^{ch} en medicina Fran.^{co} Clarassó vinguè en ma taula acercar una lliura de carn de ovella, lo qual després de haverse la portada per un gran espay y haverla rosegada per diferents gosos de la pnt. vila, no doptá prenent lo motiu de que en aquella hi faltava pasadas de dos onzas de carn de ferme penyorar per lo Sr. Mostasaff com en efecte me ha penyorat de deu reals: E com Mag.^{ch} Sr. lo penyorament ha mal fet y en descredit de una persona attes que aquell ja haurá posat en cosa que lo Sr. Mostafa no tenia poder per aquella per no haverla pasada quant axia de la Carniceria ni menos per pasar aquella lo oficiel es nunci no estava pnt., si sols per enviar-me acercar los deu reals. Per tant y altrament lo dit Joseph Ros á V.^a Mag.^{cia} Sup.^{ca} tinga abe lo ferli restituhir dit penyorament que adames de manar cosa justa lo suplicant ho rebra á merce de la ma poderosa de V.^a Mag.^{cia}.»

¿Va esser reivindicada la honra d' aquell pobre carnicer, víctima tal vegada d' un complot entre la criada y 'l Mostafá?

O hé, qui dirá que no fós que la criada volgués que 'l carnicer pagués lo que 'ls gossos li varen pendrer mentres capficada estés ab algun amich ó amiga arreclant la Espanya, allavors que anava tant malament com ara?

Y de tots modos, quina sigué la sort de la busca rahons Paula Canals que aixís va comprometer á son amo, lo respectable Dr. Clarassó, que tants serveys prestá á Granollers?

¡Secrets de la historia!

J. M. C.

Mare y fill.

Sentada prop d' un bressol,
trista está una pobre mare;

vetllant son volgut infant
que abatut pel mal descansa,

Lo quarto es molt quiet y fosch,
molt quieta y fosca es la estancia;
miseria y tristesa á un temps
son d' allá las soberanas.

Un llum, pel dolor mitj mort,
brilla ab greu sobre una taula;
voltan lo sostre y parets
las ombas més grans y estranyas.

Sis cadiras d' altre temps
hi restan desordenadas;
un rellotje allá penjat
va siguant lo temps que passa.

Ni 'l mes trist soroll se sent,
cap remó 'l quarto profana;
tot es silenci y quietut,
tot es dol dintre la cambra.....

De sobte, lo pobre infant,
obra 'ls ulls, la boca bada.
vol parlar, pobre, y no pot,
vol mirá y sos ulls s' apagan.

Sa pobre mare llavors,
ab son fill boja s' abraça;
y rompent ab fo'l neguit
aquella quietut y calma.

se sent ressonar á un temps
dintre aquella trista estancia;
l' últim sanglot d' un infant
y 'l primer plor de una mare!

J. C. MONTANÉ

La bonaventura.

—»«—

Era cap al tart d' una diada d' estiu.
Sas amigas s' habian allunyat boy perseguint papellonas y cercant flors per aquells camps, deixantnos sols ab nostre passió.
Estabam sentats demunt un marge, ben prop de la font; tenia empresonada ab mas mans una de las sevas y contemplantla fit á fit anaba dihentli tot cuant en lo paroxisme de una tollia, acudia á mos llavis, paraulas que en el lloch aquell y en aquella hora sortian mes apasionadas, mes tendres, com si mon amor